

အလုပ်လုပ်နေရာမှ အသင်းအမှုဆောင်ကိုသောင်းစိန်နှင့်အတူဝင်လာသောမိန်းမလှလေးဆီ မျက်စိကရောက်ဖြစ်သည်။

‘အောင်သူ ဒါ မင်းနဲ့အတူ တာဝန်ကျတဲ့ အရောင်းပဲ’
ကိုသောင်းစိန်ကတည်တည်တန့်တန့်မိတ်ဆက်ပေး၏။

အောင်သူကသမဝါယမ ကုန်ဝယ်စာအုပ်များအစီအရိထပ်ထားသောစာပွဲဘေး နှစ်တောင်ခန့် ကုန်ဝယ်စာအုပ်များ၏စာအုပ်ပုံလေးပုံကြားမှခါးဆန့်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး သူ့ကို ဘာတာဝန်ပေးရမလဲ ဟင်’

‘အရောင်းပါဆို ကုန်ချိန်တဲ့ဘက်ကပေါ့ဟ ညနေကျရင် ဥက္ကဋ္ဌအိမ်ကို ခွေအပ်ရင်း မင်းလာခဲ့အုံးနော် ကြားလား’

‘အော် ဟုတ်ကဲ့ ဦးခင်မောင်(၅)လမ်း အဘဦးအောင်ရှိန် ရှိလား’ သူကဆိုင်ရှေ့တွင်ကြိပ်ကြိပ် တိုးနေသောလူအုပ်အပေါ် မိုးရွာဆိုင်အတွင်းမှအသံကျယ်ကျယ်အော်ရင်းစာအုပ်ထောင်ပြု၏။

‘ရှိတယ် ရှိတယ် ဆပ်ပြာ နို့ဆီ ဖယောင်းတိုင်’

‘အကုန်ယူမယ်ပြောလဲ ပြီးတာပဲဗျာ’

‘ဟဲ အကုန်မယူဘူး ငွေကမလောက်ဖူးဟဲ’

‘အခုပေးနေတာ ဆပ်ပြာ၊နို့ဆီ၊ဖယောင်းတိုင်သုံးမျိုးပဲ ကုန်နေပြီး အဒေါ်ရဲ့ အောင်သူဘေး မှဘောက်ချာရေးနေသော ‘အမာ’ ကဇီးထုပ်ထုပ်ထုပ်ကိုးစားရင်းမှ ခေါင်းထောင်ပြီးပြောသည်။ အမာက(၁၀)တန်းအောင်ပြီး သမဝါယမ ဝင်လုပ်နေသူ၊တစ်ချိန်က အ-ထ-က()ကျောင်းတွင် အောင်သူနှင့်အတူကျောင်းနေဘက်ဖြစ်သော်လည်းရင်းနှီးမှုမရှိခဲ့ကြပေ။ယခု မြို့သစ် သမဆိုင် ဖွင့်မှဝန်ထမ်းအဖြစ်သိကြရ၏။

အလုပ်ဝင်ခဲ့ကြသည်မှာလည်းယနေ့ပါနှင့်မှတစ်ပတ်ပင်မပြည့်(၅)ရက်သာရှိသေးသည်။ခွဲ တမ်းချစာပစ္စည်းပေး အမာနှင့်အောင်သူခြေမနိုင်လက်မနိုင်ဖြစ်ကြသဖြင့်၊အောင်သူကသမကော်မ တီကိုအရေးပေါ် အရောင်းတစ်ယောက်ထပ်တောင်း၏။

ကုန်ခဲ့သောညကအမှုဆောင်အစည်းအဝေးထိုင်ကြသည်၊ဥက္ကဋ္ဌကသူ့လမ်းထဲ၌စာရိတ္တ ကောင်းမွန်သောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိသည်။ယာယီခန့်ထားမည် ဟုပြော၍ယနေ့အကူအ ရောင်းအဖြစ်မွန်ရည်သန့်ပြန်၍ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်အချိုးကျတောင်တင်းသော ‘သူ’ ကို အောင်သူစတင်တွေ့ဖူးခဲ့ရသည်။

ဆိုင်မှာက အမာနှင့်သူနှစ်ယောက်ပဲရှိသည်။စာအုပ်ရေးလိုက် ကုန်ပြေးချိန်လိုက်နှင့်သူပင်ပန်း ၏။အမာကခေါက်ရိုးမကျိုးသောအဝတ်အစားနှင့်ဘောက်ချာတစ်မျိုးပဲရေးတတ်၏။မရင်းနှီးကြ သေးသဖြင့်လည်းအောင်သူဘာမှမပြောပဲ အလုပ်ကိုသာကုန်းလုပ်ခဲ့သည်။

‘ဟေ့ ဒီမှာ အောင်သူ’

‘ဗျာ ဦးလေး’

‘သူ့နာမည် ပြုံးရီ တဲ့ နော်’

‘အော အော’

တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ဘာတယ် ညာတယ် မပြောအားကြ၊အောင်သူက ပြုံးရီကိုလှမ်း
ကြည့်သည်။ပြုံးရီကသူ့အား ပင်မျက်လုံးတစ်ချက်ဝဲပြီးခေါင်းပြန်ငုံသည်။

‘အမာ ပေး အဲဒီဘောက်ချာ တစ်ရွက် ကဲ ဦးခင်မောင် နှစ်ဆယ်ခြောက်ကျပ်တစ်မတ်ကျတယ်’
အောင်သူက ငွေတောင်း ဒေးလီရီ(ပ်) သွင်းပြီး
‘ကဲ မပြုံးရီ အဲဒီ ဘောက်ချာကြည်ပြီး ပစ္စည်းပေးကြည်ဗျာ’
‘ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့’

ကုန်ပေးစာပွဲ၌အသင့်စီချထားသော ပစ္စည်းများကိုကောက်ပေး၏။သွက်လက်တိကျမှုရှိ
ကြောင်းအောင်သူအကဲခပ်မိသည်။ ခဏချင်း(၂၀)ခန့်
မမှားမယွင်းပေးနိုင်သည်။ဝင်းဝါတုတ်ခိုင်သောလက်မောင်းအိုးလေးများကအင်အားပြည့်ဝလှသည်။ပါးလွှာ
သော်လည်း

လက်စကအင်္ကျီလေးကိုအိန္ဒြေရရလေးလှသည်။အသက်(၁၇)နှစ်သာရှိသေး၍အလှသွေးတို့အဆူ
ကြွဆုံးသောပြုံးရီအလှကခိုင်မာခန့်ညားသည်။ ခပ်တိုတိုဝတ်ထားသောထမီအောက်မှခြေသလုံး
ဝင်းဝင်းကြီးများကကြီးမားထွားကြိုင်းသောအပျိုဖားဖားကြီးဖြစ်ကြောင်းသက်သေခံကြ၏။

စွဲကားတစ်ရစ်ခါဖြစ်ညှစ်ပြစ်ချင်စရာတင်ပါးဆုံနှစ်လုံးကရှေ့နောက်ဝဲယာ၊ခြေကိုကြွကာလှုပ်
ရှားနေသောအခါ၊တစ်ခါတုတ်ပြီးဆတ်ခါ ဆတ်ခါ ယမ်းနွဲ့နေတတ်သည်ကိုလဲ၊အောင်သူမျက်လုံး
ကရောက်ဖြစ်သည်။ အောင်သူရှိသောဝရံတာလေးနားတွင်ချထားသည့်ဆပ်ပြာအပိုင်းလေးများ
ကုန်းနှိုက်ရာတွင်လည်းဖြူဝင်းအိစိုသော ရင်သားဖွေးဖွေးကြီးကို လျှပ်ပျက်သလို ရင်ညွန့်ပိုင်းလေး
လှစ်ကနဲ လှစ်ကနဲ တွေ့ဖြစ်သည်။

‘အောင်သူ ဒို့စာအုပ်တွေထမင်းစားမပိတ်မှီ ရေးနော် ငါ့တူ’ မှောင်ခိုအဒေါ်ကြီး
ဒေါ်ဒေါ်သိန်းက အသံစွာစွာနှင့်အော်သည်။

‘နေအုံးဗျ မှားပေးမိတော့ ခင်ဗျားတို့ စိုက်မလား’ မျက်လုံးပြုံးပြီးပြန်ဟောကံသည်။
မျက်လုံးအစုံကပြုံးရီလှုပ်ရှားမှုလေးများကို အရသာခံပြန်ကြည့်သည်။

‘ရပါပြီ သူ ကျွမ်းကျင်သွားမှပါ’ အမာကတိုးတိုးပြောလိုက်၏။

နေ့လည်ထမင်းစားမပိတ်မီ စာအုပ် နှစ်ရာကျော်ရောင်းချလိုက်နိုင်သည်။အောင်သူအတော်
ကျေနပ်ပီတိဖြစ်သွား၏။

‘ခင်ဗျာရောက်လာလို့ပဲ နို့မို့အမာနဲ့ကျနော်ဆိုရင်၊ညနေဆိုင်ပိတ်တာတောင်ဒီစာအုပ်အပုံကြီး
ရောင်းကုန်မှာမဟုတ်ဘူး’

‘ဟုတ်တယ်ကွာပြုံးကိုသိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ’

မိန်းကလေးချင်းမို့ပြုံးရီနှင့်အမာအဖွဲ့ကျသွားသည်။ဆိုင်အရောင်းပိတ်ပြီးသုံးယောက်ထမင်းစုစားကြ
သည်။မျက်နှာစိမ်းတွေချည်မို့ထမင်းစားရသည်မှာရှိုးတိုးရှန်းတန်းကြီးဖြစ်ကြသည်။အောင်သူကယောက်ျား
လေးမို့ပိုဝသည်။ချိုင့်သုံးခုစလုံးမှဟင်းများစုံအောင်နိုက်သည်။

‘ပြုံး ဘာဟင်းလဲ ဟ’ ရင်းနှီးသောအသံပြုရင်းကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်နေသောပြုံးရီကိုကြည့်၏။
ဆန်အိတ်လွတ်များဝိုင်းခင်းကာထိုင်စားနေကြသောသူတို့ထမင်းဝိုင်းလေးကစိုပြေနေသည်။

‘ငါးပြေမ လေ အရိုးတော့များတယ်’

‘အား နံနံပင်လေးအုပ်ထားတော့မွှေးနေတာပဲ ဟဲဟဲ’

ဒါလဲနိုင်သည် စားသည် အောင်သူအာသွက်နေ၏။

‘မိမာ နင့်ဟင်းကဘာတုံး’

‘ကြက်သားနဲ့အာလူးဆီပြန် အပြုံးထဲစားနော်’ အမာကပြုံးရီအားခိုးကြည် ခိုးကြည်လုပ် တတ်သော အောင်သူအား မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးပြီးဟင်းပန်းကန်ကိုပြုံးရီရှေ့တိုး၏။

‘စားပါ ပြုံးမို့ပါတယ် အကို စားလေ’

ရင်ထဲလှိုက်ကနဲ ပီတိလှိုင်းကြီး အောင်သူ ရင်ဝသို့ ‘ဒိတ်’ ကနဲ တက်ဆောင်သည်။

‘ငါ့ ဟင်းက ဟိုဒင်းဟ နင်တို့စားဘူးလားမသိဘူး’

‘ဘာမို့လဲ’ အမာကဟင်းချိုင့်ကို ကြည့်ရင်းမေးသည်။

‘ချနမ်းဘူး ဟင်းလေ’

‘အင်း ကြံကြံဖန်ဖန် ချနမ်းဘူး ဟင်းလို့ ကြားဖူးပေါင်’

‘ဟင်းကိုမြင်တာနဲ့ အောက်ချပြီး နမ်းတောင်မနမ်းချင်တဲ့ငှက်ကိုပြောတာ ဟဲ ဟဲ’

ပြုံးရီ ထမင်းလုပ်ကလေးပြန်ချပြီး တစ်ဖက်လှည့်ကာရီသည်။

‘ထမင်းသီးမယ်အပြုံး သူက ပေါက်ကရ သိပ်ပြောတာ’

ရွမ်းလက်သောမျက်ဝန်းလေးက ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ သူ့ကိုကြည့်ပြန်သည်။အောင်သူရင်ထဲ ‘ဒိတ်’ ကနဲ လှိုက်ခုံပြန်သည်။

‘အစ်ကို အပြုံးဆီက အပြုံးတော်ပြီ’

‘ဟာ မဟုတ်တာ ပေး’

‘ကိုအောင်သူဟာလေ အရှက်ကို မရှိဘူး’ မိမာကအောင်သူ ကိုမျက်စောင်းထိုးရင်း ပြော၏။

‘ဒို့ တစ်တွေမောင်ချမတွေလိုရင်းနှီးနေမှ အလုပ်လုပ်ရတာစည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ ပျော်စရာ ကောင်းမှာ အမာ ရဲ့’ အောင်သူကအလုပ်ဆန်ဆန်စကားလုံးခပ်ထွားထွားကိုပြော၏။ထိုစဉ်က ကာတွန်းစံရွှေမြင့်ခေတ်စားနေချိန်လည်းဖြစ်လေရာ၊အောင်သူ့စကားကို မိမာက နှုတ်ခမ်းတစ် ချက်ရွဲ့ပြုပြီး၊

‘သူ့ကိုသူ စံရွှေမြင့် များမှတ်နေလားမသိဘူး’ ဟုဆို၏။

ပြုံးရီ ကို ပြုံးသောရီသောမျက်နှာလေးဖြင့် စတင်သိကျွမ်းရင်းနှီးခဲ့ကြသော်လည်း၊ ဝေဝါးမှု သိသောအတိတ်ဆီမှ အသိခပ်ဝါးဝါးက အပြုံးကို တစ်နေရာမှာမြင်ဖူးနေသကဲ့သို့ရင်းနှီးပြီးသား ဖြစ်နေသည်ဟု အောင်သူစိတ်၌ ထင်နေမိခဲ့သည်။

‘အောင်သူ မင်းအရောင်းမလေးက တော်လှချည်လား’

‘ဥက္ကဋ္ဌကျေးဇူးလေ ဟဲ ဟဲ’

အောင်သူတို့မြို့သစ်လေးတွင် သမ(၂)ဆိုင်ရှိသည်။ဆိုင်(၁)တွင် ကိုပါတီ(နာမည်ရင်းပီတာ ကိုပြောင်းပြန် တစ်ရပ်ကွက်လုံးကခေါ်သောကုလားစစ်စစ်)က ကိုင်သည်။အရောင်းအကူအဖြစ် မနှင်းကြည်ကကိုင်သည်။အသက်(၃၀)ကျော်ခန့် မနှင်းကြည်ကအိမ်ထောင်သည်။

ကိုပါတီက လူပျိုလူလွတ် ဝန်ထမ်းများကသူတို့ကိုအမြဲစကြ နောက်ကြသည်။မနှင်းက သဘောကောင်းသည်းခံတတ်သကဲ့သို့ ကိုပါတီကလည်းဆက်ဆံရေးအရမ်းပြည့်သည်။ဆိုင်(၁)တွင် တစ်လနေလို့ပြဿနာတစ်ခုမကြားရ။ဆိုင်(၂)တွင်မူ အောင်သူက ဒုတိယနှစ်လုပ်သား တက်နေစဉ်မို့ကျောင်းသို့ဆိုင်မပိတ်မိပြေးသည်။မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကျန်ခဲ့တာထိကပါးရိက ပါးပြောခံရတတ်၏။

‘အရောင်းချင်းလဲမယ်ကွာ ဟေ့ကောင် ငါအလိုက်ပေးမယ်’

‘ဘာလဲ မင်းနှမ ကုလားမလေး အဆစ်ထဲမှလား’

‘ခွေးမသား ငါ့နှမက အမွှေးတောင်မစုံသေးဘူး’

‘ဟေ မင်းမြင်လို့လား’

‘ဟ တစ်အိမ်ထဲနေတာ အိပ်နေတုန်းမြင်တာပေါ့ ဟ’

‘ခွေးကုလား ဟား ဟား ဟား’ ကိုပါတီကအနောက်ခံသည်၊အဆွဲခံသည်၊စိတ်မဆိုးတတ်။

‘တော်တော်လှတာကွ နော်’

‘အင်း ငါ့သူ့ကို မြင်ဖူးသလိုပဲ ပီတာ’

‘တစ်ရပ်ကွက်ထဲပဲကွာ သွားရင်းတွေ့ဖူးမှာပေါ့၊ မင်းကရာထူးတက်တာ’

‘မင်းမေထဲမှာ ရာထူးတက်လို့လား’

‘ဟ အပြုံး မင်းဆိုင်ကိုရောက်လာတော့ ဘဲတွေဝိုင်းလာမယ်၊ အဲ အဲဒီမှာ မင်းက ကာကွယ်ရမယ်၊နေရင်းထိုင်ရင်း ဒရဝမ်ရာထူးရတယ်လေ ဟား ဟား’

‘ခွေးကုလား ခွားကလေး မင်းပါးစပ်ပိတ် ဟိုမှာလာနေပြီ’

လယ်ဂျာစာအုပ်လေးတဘက်ပိုက်၍ထမင်းချိုင်းကလေးလက်မှကိုင်ကာ၊ထမီအပြာနု အပွင့် နုတ်နုတ်ကလေးများဝတ်ဆင်ထားသောအပြုံးအလှကအေးမြငြိမ်းချမ်းလှသည်။မြေနီလမ်းလေးအတိုင်းခပ်သွက်သွက်လှမ်းလာ၏။ဖြူနုဝင်းမွတ်သော ပါးပြင်ထက်သနပ်ခါး၊ခပ်ပါးပါးကိုပွတ်ထား၏။နက်မှောင်ပါးလွှာသောဆံနွယ်လေးကရှည်လျားစွာကျောမှဝဲနေ၏။အလုံးအထစ် အဖုအချိုင့်ကလေးများဖြင့်ဖွဲ့စည်းထားသောရင်ညွန့်လေးဆီဝယ်၊ဆောင်တော်ကူးပန်းတွေကို လယ်ဂျာစာအုပ်နှင့်ရောပွေထား၏။ လက်ညှိုးလေးတွင် ဆိုင်သောကွင်းလေးကိုကိုင်ထား၏။ကျန်တစ်ဖက်၌မူလထမင်းချိုင့်နှင့်အတူခဲတံနီပြာလေးတစ်ချောင်းရောကိုင်ထားသည်။ပြည်ဝန်းကြီးမားစွာလှုပ်ရှားနေသောတင်ပါးများ၊စကားသံများတိတ်ခါဇက်တွေလည်ပြီးလိုက်ကြည့်ရသည်ထိဆွဲဆောင်မှုရှိလေ၏

အောင်သူဝင်ကြွားသောမျက်နှာဖြင့် အပြုံးရှိရာသို့ထွက်ခဲ့သည်။

‘ဆိုင်သောတခါတဲ ယူလာခဲ့လား အပြုံး’

‘အေးလေ မနေ့ကအကိုပဲယူခဲ့ ဆိုပြီးတော့’ မျက်နှာဝန်းလေးပင့်ကာ တိုးတိတ်စွာပြန်ပြောသည်။ အောင်သူအကြည့်က သူမရင်ညွန့်ဆီမှာမို့ ရှိန်းကနဲဖြစ်၏။

‘အိမ်မှာ ဆောင်တော်ကူးတွေအရမ်းပွင့်လို့ မိမာအတွက်ယူလာတာ’ မလုံမလဲလေးလက်ကိုကွယ်ရင်းပြော၏။

‘နင့်တို့ မိန်းကလေးတွေ ဆိုင်ထဲမှာ အမှိုက်ရှုပ်အုံးမယ်’

‘အံမယ် နော် ပန်တွေပဲဥစွာ အစ်ကိုဆေးလိပ်တို့တွေ ဥက္ကဋ္ဌ တွေမှာစိုးလို့ သူများ သိမ်းသိမ်းနေရတာ ဥက္ကဋ္ဌက ဆိုင်မီးလောင်ရင် ဆေးလိပ်သောက်သူအပြစ်တဲ့’ ဆိုးဆေးမကူနီစုစုနုတ်ခမ်းလေးမဟာတဟဖြင့်ပြောနေ၏။ပြုံးရီနှင့်ယှဉ်လျှောက်ရင်း၊သူ့ရင်တွင်း ပီတိတွေလှိုင်နေ၏။

‘အစ်ကိုက တက္ကသိုလ်ကျောင်းလဲတက်တယ်နော်’

‘အင်း အဖေနဲ့အမေက စီးပွားရေးကျလာတယ်လေ၊ဒါကြောင့်အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ကျောင်းပြောင်းလိုက်ရတာ’

‘ပြုံးရီ အမေလည်း ချဉ်ဖတ်ရောင်းရတယ်အစ်ကို ဟင်းဂလာပင်တွေစိုက်ပြီး ချဉ်ဖတ်ထည်ရောင်းတာ’

‘အေးပေါ့ဟာ ဒို့တလှည့်လုပ်ကျွေးရမယ်အချိန်ရောက်ပြီပဲ’ တစ်ယောက်အတွင်းရေးတစ်
ယောက်ကိုပြောဖြစ်ကြသည်။ဘဝတူ ဟူသောအသိနှင့်လွတ်လပ် ရည်တူသောစိတ်များက
အောင်သူရင်တွင်းမြူးတူးမိကြသည်။

‘အပြုံးက ဘယ်နှစ်တန်းလဲ ဟင်’

‘ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက်ပါ အကို(၄)တန်းပဲအောင်တာ’ ရိုးသားပွင့်လင်းသော ပြုံးရီဝယ်
ချစ်စရာသဘောထားလေးများသာမက မက်မောဖွယ်အလှတို့ဖြင့်လည်းပြည့်ဝနေသည်။

|||||

‘ဟင် အအား ဆရာ ရယ် သေပါပြီကွယ် ကျွတ်ကျွတ်’ အောင်သူလှဝင်းနှင့်ပေါက်ခေါင်း
တို့သုံးဦးတံခါးအကွယ်တွင်ရင်တဖိုဖိုနှင့် နားထောင်နေကြသည်။ထွန်းရှိန် သူ့တပည့်မလေးတစ်
ယောက်ကိုဖြုတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကောင်မလေးမှာကျူရှင်ပြီးသွားသော်လည်းမပြန်ပဲ ထွန်းရှိန်နှင့်
စကားပြောကျန်ရစ်ရာမှ လက်လွန် ခြေလွန်ဖြစ်ကုန်ကြလေပြီ။

‘လှဝင်း ဂါလေးက ဘယ်ကလဲ ကွ’

‘ရှစ်လမ်းလဲကတဲ့ ငါလဲမသိဘူး တောင်တယ်ကွ’

‘တောက်မြင်ရရင် ကောင်းမယ်နော်’

‘ရွတ် တိတ် ဆော်ပြီ ဟ’ အောင်သူနားစွင့်ရင်းအံ့ကြိပ်ခါ လက်ညှိုးထောင်ပြီးပြော၏။

‘အာ အာ အဲလိုကြီးမလုပ်ပါနဲ့ဆရာရယ် အ နာတယ်’

‘အစမို့ပါ ညီမရယ် ခဏလေး အောင်ခံနော်’

‘ပြွတ် ပြွတ် စွတ် စွတ် ပြွတ် ပြွတ်’

‘ဟအ နာတယ် နာတယ် မခံနိုင်ဘူးဆရာ’

‘စွတ် စွတ် ပြွတ်ပြွတ် စွတ်စွတ်’ ထွန်းရှိန်အသံမကြားရတော့ ဆောင်ချက်ကသာ
သွက်သွက်ကြီးထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။

‘အဟီး အဟင် အီး ဟီး ဆရာ မညာဘူး အူး ဟူး’

‘ဟာ ရောဂါပဲ ဝွဲလေး အော်ငိုပြီး ရောဂါပဲ’ လှဝင်းခြေမကိုင်လက်မကိုင်မိဖြစ်သွားသည်။
ကျူရှင်ဖွင်းထားသောအိမ်ကသူ့အိမ်ဖြစ်သည်မဟုတ်လား၊ ထွန်းရှိန်အသက်ရှူကပြင်းသထက်
ပြင်းလာသည်။ထူထဲသော ပိတ်ခြင်တောင်ကြီးက ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေ၏။ကုတင်လေးကလည်း တကျွံ
ကျွံမြည်ကာခါယမ်းနေသည်။

‘ပေါက်ခေါင်း တော်တော့လို့ အချက်ပေးလိုက်ကွာ’

‘ရမလား ဟ အရှိန်တက်နေတဲ့ဟာကို’

‘စောက်ရမ်းကြီးလုပ်လို့သူ့မိဘတွေသိကုန်ရင် အဲဒါအကုန်ထောင်ထဲရောက်မှာ ဟ’

အောင်သူကတော့ငြိမ်နေသည်။ကောင်မလေး၏ဖျတ်ဖျတ်လူးအော်သံကိုနားစွင့်နေသည်။ရင်ထဲတွင်
လည်း ကတုံကရီနှင့် အသက်ရှူမဝသလိုကြီးဖြစ်လာသည်။

‘တော်ပါတော့ ဆရာရယ် နာလှပြီ အီးဟီး ကျွတ်’

‘ပြီးပီ ပြီးပီ အင် အင် အင်’ ‘ပြွတ် ပွတ် ပြွတ် ပြွတ် စွတ် စွတ်’ ကြမ်းသည်ခြင်ထောင်
ကြီးပြတ်ကျမတတ်၊ ထွန်းရှိန်ကြမ်းသည်၊အံ့ကြိပ်ထား အသက်အောင်ထားရင်းမှ ငြီးညူသံလေး
ကအောင်သူ ရင်တွင်းသို့စူးစူးနစ်နစ် ဝင်ရောက်ခံစားရ၏။

‘တော်ပီ တော်ပီ အား ကျမ အော်လိုက်မှာ’

‘ဟာ’ အခြေအနေကြီးက မိုးလေဝသ မကောင်း လှဝင်းတစ်ယောက်လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါ အောင် ဆုပ်ပြီး မျက်နှာပျက်နေ၏။

‘အကုန်လုံးတော့ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ ငါ့လီး’ လှဝင်းတိုးတိုးကြိပ်ပြီးထွန်းရှိန်ကိုဒေါက်ခနဲနေ၏။

‘ပြွတ် ဟင်း ဟင်း ဟင်း အ ရှိုး အ’

‘နာသေလား ဟင် ညီမ’

‘အင်း အင်း ကြပ်တပ်တပ် ကြီးကွယ်’

‘ဟူး တော်ပါ သေးရဲ့’ ပေါက်ခေါင်းကမျက်လုံးကြီးပြူးပြီးသက်ပြင်းချပြသည်။လှဝင်းက ခေါင်းကိုခါရင်း အပြင်ထွက်ကြရန် အချက်ပြ၏။

သုံးယောက်သား ‘သပြေ’ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်တွင်ထိုင်ကြသည်။ထွန်းရှိန်အသက်(၃၀)ခန့် (ကလယ်)လူမျိုးဖြစ်သည်။ အောင်သူထက်စီနီယာကျပြီး သင်္ချာအဘာသာယူထားသောတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားလည်းဖြစ်သည်။အောင်သူက မြန်မာစာ ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသား။

‘ဂွံလေးက အသက်ငယ်ငယ်လေးဟာ ဒီကောင်တင်းတက်ဖြုတ်နေတာ၊ ငါပြောတယ် မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့ လို့’ လှဝင်းကရေနှေးကြမ်းငှဲရင်းဘေးသို့မျက်လုံးကစားရင်းခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

‘မင်းကလီးဖြစ်လို့ ငါတို့ကိုလာခေါ်တာလား’

‘ဟ ကောင်မလေးမတော်တဆ သေရင်သက်သေပေါ့ ဟ’

‘ခွေး လိုးမသား’ ပေါက်ခေါင်းက ခွေးခြေဖြင့်ကိုင်ရွယ်သည်။ အောင်သူကဒူးယားတစ်လိပ် မီးညှိရင်း ခေါင်းခါသည်။

‘ထွန်းရှိန်ဒင်နဲ့စတွေ့တဲ့ဆော်တော့ကွဲမှာပဲကွဲ ထွန်းရှိန်က အုန်းတောစီးကရက်ဗူးတောင်ကွဲတာ’ ထိုစဉ်က ဆယ်လိပ်ဝင် အုန်းတောစီးကရက်ဗူးများထုတ်လုပ်ရောင်းချလျက်ရှိသေးသည်။

‘အေး အဲဒါတော့ ငါလဲမျက်မြင်ပဲ သူတို့ခြံထဲမှာတစ်ခါ ဒို့စာမေးပွဲရက် စာကျက်တုန်းက ဒီကောင်လုပ်ပြတာ တွေ့ဖူးတယ်’ ဟုပေါက်ခေါင်းကထောက်ခံသည်။

‘တောက် ဒီကိုယ်မေကိုယ်လိုးလုပ်တာနဲ့ကို ဖါချရတော့မလိုဖြစ်နေပြီး ဟင်းဟင်း’ အောင်သူကသူပေါင်ကြားကိုလက်နှိုက်ပြီး တငေါက်ငေါက်ရုန်းကန်နေသော ဘွားဘက်တော်ကို ဂုတ်ချိုးထားရ၏။

‘မင်း ကျောင်းက ဆော်က မပီဘူးလား’ အတွင်းသိပေါက်ခေါင်းကအောင်သူကိုမေးလိုက်သည်။

‘စိုးစိုး လား အင်းလိုက်တဲ့ကောင်တွေ အများကြီးကွ’

‘ဟ ဆော်ပဲ လိုက်တဲ့လူရှိမှာပေါ့ ဒါအဆန်းလား’ လှဝင်းကမှာထားသောလက်ဘက်ရည်များ ရောက်လာ၍ တစ်ယောက်စီရှေ့ လိုက်ချပေးရင်းပြောလိုက်သည်။ စိုးစိုးမှာ နာမည်ကျော်စာရေးဆရာ ကြီးတစ်ယောက်၏ သမီးဖြစ်ပြီး အောင်သူနှင့် နဝမတန်းမှ ဒုတိယနှစ်အထိ အတူကျောင်းနေ လာကြသူများဖြစ်သည်။ရိုးသားသိမ်မွေ့အိန္ဒြေရှိ လှပြီး အောင်သူစာများကိုထာဝစဉ်လက်ခံလျက် ဘာမျှမတုန့်ပြန်ခဲ့သူဖြစ်သည်။အောင်သူ(လုပ် သားကောလိပ်)ပြောင်းခဲ့ပြီးမှလည်းတစ်ခါမျှဆုံဆည်းခြင်းမရှိကြတော့။

‘မလွယ်ပါဘူးကွာ စိုးစိုးကိုချစ်တာ လမင်းကြီးကိုငေးပြီးချစ်နေရသလိုပဲ သူငယ်ချင်းတို့ရာ’

‘ဟယ် သေနာကောင် ကဲဟာ’ လှဝင်းကအောင်သူဖင်ပိတ်ကန်သည်။ပေါက်ခေါင်းကရယ် ရင်းခေါင်းတငြိမ်ငြိမ်လုပ်သည်။

‘ချ ချ မအေလို့ ချပေးမှ အလကားကောင် ထွန်းရှိန်နဲ့များတော့ ကွာပါ ကွာ’

|||||

‘အစ်ကို အစ်ကို လို့ဆို’

‘ဟင် အော် ဘာလဲ ပြုံးရီ’

‘မနေ့က လက်ကျန်စာရင်းတွေ လာပြအုံးလေ ပစ္စည်းနဲ့တိုက်ကြည့်ရအောင်’

‘အင်း ဟုတ်သားပဲ’ အောင်သူ စိတ်ကူးထဲမှလွင့်မောခြင်းလိပ်ပြာကိုပြန်လည်သိမ်းယူပြီး

အရောင်းကောင်တာမှ ဆိုင်နောက်အတွင်းခန်းသို့ဝင်ခဲ့သည်။

‘ဆန် အိတ် လေးရာနှစ်’

‘အင်း ဟုတ်တယ် ပြီးတော့’

‘ပုဇွန်ငပိ ရှစ်အိတ်တစ်ပိုင်း’

‘မှန်တယ် အကို’

‘ဖယောင်းတိုင်ကြီး-ခြောက်၊သေး-ငါး သေတ္တာ’

‘အင်း အင်း နေအုံး အဲ ဟုတ်ပီ’

‘သကြားခုနှစ်အိတ်အတိ အဲဒါ ခွဲတန်းမချရသေးဘူး၊ဆီ-ဆီကိုနှင့်ချိန်ကြည့်လား လက်ကျန်’

‘သေရချည်ရဲ့ အစ်ကိုရယ် ပီပါ တစ်ဝက်လုံး’

‘အေးပါ ဒါတွေက ကုန်မှချုပ်လို့ရမှာ၊နို့ဆီကော’

‘နို့ဆီလဲ ခွဲတမ်းမချရသေးဘူး(၂၁)လုံးအတိ’

‘၂၁လုံးမပြောနဲ့၊၂၁သေတ္တာပြောပါ ငါခေါင်းကြီးလိုက်တာ’

‘ခစ် ခစ် သူများမပြောတတ်လို့ပါ အစ်ကိုကလဲ’

‘ဂုန်နီအိတ် တစ်ရာနှစ်ဆယ်’

‘အဲဒါမရေးရသေးဘူး ခဏလေးနော်’ ဂုန်နီအိတ်အထပ်ကြီးကို ပြုံးရီကုန်းပြီးရေတွက်နေသည်။

ကြီးမားစွဲကားသောတင်ပါးကြီးများက နောက်သို့ပြစ်ထွက်နေ၏။အထပ်လိုက်ဆွဲလှန်နေသော ဂုန်နီအိတ်ခွဲများ၊ကုန်းပြီးလှန်နေသောပြုံးရီ ရင်သားနှစ်မွှာကို အောင်သူတဝကြီးမြင်ရသည်။

‘အို’ သူခိုးလူမိသွားသည်။ ပြုံးရီကအကျီလယ်ဟိုက်လေးကိုကမန်းကတန်းလက်တစ်ဖက် နှင့်ဖုံးသည်။

အောင်သူလယ်ဂျာစအုပ်ကြီးကိုကိုင်ပြီးငေးနေသည်။ ‘ဘယ် ဘယ်လောက်လဲ ဟင်’

‘အဲ အင်း ဟို ဘယ်လောက်မှန်းတောင် မသိတော့ဘူး’ တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်နှင့် ပြုံးရီ ဂုန်နီ အိတ်များထပ်ရေပြန်သည်။

သည်တခါတော့အောင်သူမျက်နှာကိုအပြင်သို့လှည့်ထားသည်။အပြင်သို့ဈေးသွားဝယ်သော မိမာကလည်းပြန်မရောက်သေး၊ ခွဲတမ်းမချသေး၍ဆန်တစ်မျိုးမှအပ အရောင်းအဝယ်မရှိ၊ ဆိုင်အတွင်း၌ ပြုံးရီ နှင့် အောင်သူနှစ်ယောက်ထဲ၊

‘ခြောက်ဆယ်ရှစ်အိတ်’ ပြုံးရီကဆန်မုံများကပ်နေသောသူ့လက်ကလေးကိုခါရင်းအသံအက် အက်ကလေးဖြင့်ပြောသည်။

‘အဲဒါ အိတ်တစ်လုံးနဲ့ သွတ်ထားလိုက်’

‘ဟာ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုလုပ်သွတ်ရမလဲ လို့’

‘အေး ဟုတ်သားပဲ နှစ်ယောက်မှ သွတ်လို့ရမှာပဲ’

‘ရှင်’ ပြုံးရီ သူ့ကိုမျက်လုံးလေးပြန်ကြည့်၏။

သူဘာမှပြန်မပြော လယ်ဂျာစာအုပ်ကိုဆန်အိတ်တစ်အိတ်ပေါ်အသာတင်ပြီးဂုန်နီအိတ်တစ်လုံးကိုကိုင်ပြီးဖြဲပေးလိုက်သည်။ ပြုံးရီက ဂုန်နီအိတ်အထပ်လိုက်ကိုလုံးပြီးလိပ်နေသော်လည်း မရာတွင် မနိုင်တော့။

‘ကဲ ရော့ နင်ကိုင်ထား’

ပြုံးရီကဂုန်နီအိတ်ခွဲကိုကိုင်လျက်အဝကိုဖြဲပေးထားသည်။ အောင်သူက(၂၅)လုံးအထပ်တစ်ထပ်လိပ်ပြီးမလိုက်သည်။

‘နဲနဲ ဖြဲထား ဟ မဝင်ဘူး’

‘ဖြဲ ထားတာပဲဥစ္စာမဝင်တာ မတတ်နိုင်ဘူး’

‘အခုန ပွနေလို့ ဟ’ ပြုံးရီကိုင်ထားသောဂုန်နီအိတ်အလွတ်ထဲသို့ အောင်သူက အလိပ်ကြီးကိုထောင်ပြီးထည့်သည်။ နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်လိပ်ပြီး ခံနေသည်။

‘ဒုက္ခပါပဲ မဝင်သေးဘူး တစ်နေတယ်’

‘ဒီဘက်က ဖြဲမှပေါ့ ဟ အေး ကဲ ဝင်ပြီးလား’

‘အင်း ဝင်သွားပြီး အာ အရမ်းပဲ အစ်ကိုမကောင်းဘူး’

‘ဘာလဲ ဟ’

‘အရမ်းဆောင်တာကိုးလို့ လက်မောင်းကိုအောင်သွားတာပဲ’

‘ဟ ဒါမှ သယ်လို့ကောင်းတာ’

မျက်နှာချင်းနီးကပ်ပြီးပြုံးရီပါးမှသင်းကြိုင်သောသနပ်ခါးနဲ့စစ်စစ်လေးကို ရှူရှိုက်လိုက်ရသ ဖြင့် ရင်တွေခုံမောနေသည်။ လှုပ်ရှားသောစိတ်အစဉ်က ကစင့်ကလျားဖြစ်ချင်နေ၏။ ပုခုံးချင်းထိ လိုက်ရင်ခြင်းအပ်လုနီးပါးဖြစ်လိုက် ဖြစ်နေသောပြုံးရီထံမှ ရင်ခုံသံသံသံကိုလဲကြားနေသလိုလို။

‘ကဲ နောက်တစ်အိတ် တစ်ခါထဲသွားထားရအောင်’

‘အင်း သွတ်လေ’ အသံလေးကတိုးတိုး တုန်တုန်

‘ပြုံးရီ’ အောင်သူကအသံထိန်းခေါ်သည်။

‘ရှင် အစ်ကို’ လိုလိုလားလားထူးရှာသည်။

‘မိမာလာမှပဲ လုပ်ကွာ နော်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်’

‘ဟာ ဟို အဲ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ငွေစာရင်းချုပ်ရအုံးမယ် ညနေငွေအပ်ရမှာ’

‘အမလေး အစ်ကိုကလဲ တစ်နေလုံးစာအုပ်လေး၊ လေးငါးအုပ်ရောင်းထားတဲ့ငွေများ ကဲပါလုပ်ပါ’

‘လုပ်တော့ လုပ်ချင်တယ် ဒါပေမဲ့’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ လို့ ဒါလေးများအစ်ကိုကလဲ’

အောင်သူ လယ်ဂျာစာအုပ်ကိုကောက်ကိုင်ပြီး ကောင်တာစာပွဲသို့ထွက်လာခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှ

‘ငါ့စိတ် ငါမနိုင်ဘူး နော်’ ဟုပြောချင်နေသည်။

‘အင်းပေါ့လေ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဆိုတော့၊ ဒါမျိုးဘယ်လုပ်ချင်ပမလဲ၊ အပြုံးတို့တော့ လုပ်ရမယ်တော်ရေ လုပ်ရမယ်’ ဂုန်နီအိတ်များကိုကြမ်းပြင်၌ လှဲပြီးအိတ်နှင့်စွတ်သည်။ ‘ကဲ ဘယ်သူမှအောက်ကျနေစရာမလိုဘူး ပြီးသွားတာပဲ’ မထိတထိ ရွဲပြောနေသော ပြုံးရီစကားများကိုမကြားဟန်ပြုရင်း၊ လမ်းမဖက်သို့ငေးနေမိသည်။ ရင်ထဲ၌ တဒိတ်ဒိတ် ခံနေဆဲဖြစ်သည်။ ပြုံးရီရယ် အဲဒီနေ့ကအဖြစ်ဟာငါတစ်ညလုံးအိပ်မရတဲ့အထိစိတ်တွေလှုပ်ရှားခဲ့ရတာ နင်သိရဲ့

လား၊ နင်ရဲ့ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ နှလုံးသားကို မရိုးမသားနဲ့ ငါ့စိတ်တွေပြစ်မှားနေတာ နှင်သိရဲ့လား ပြုံးရီ တို့ချစ်သူတွေဖြစ်မလာသေးခင်မှာ ငါလေနှင့် ကြောင်အလေးမကျင့်ရက်တွေလဲပျက်ခဲ့ရတယ်။

|||||

‘ဟား ကိုထွန်းရှိန် ခင်ဗျားက အလေးမ မလို ဟာဟ

‘ဟဲဟဲ လက်မောင်းလေးနဲ့ နဲ့ပါးပါးကား မလိုပါ’ ကလယ်ထွန်းရှိန်

အောင်သူအိမ်မှာ အလေးလာမသည်။

‘လုပ်မနေပါနဲ့ ကိုထွန်းရှိန်ရာ အလကားနေမှာပါ ဟဲဟဲ’

‘အေးလကွာ နော ဟုတ်တယ် ငါ့အကြောင်းမင်းသိတာပဲ’

‘ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဟို တပည့်မလေးရော ဘယ်ရောက်သွားလဲ’ ကစားပြီး တစ်ကိုယ်လုံးကို တဘက်ပွားကြီးနှင့် ချွေးသုတ်နေသော အောင်သူက လှည့်မကြည့်ပဲ မေးသည်။

ထွန်းရှိန်ထံမှ အသံထွက်မလာသဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့အား ငေးကြောင်ကြောင် ကြည့်နေသော ထွန်းရှိန်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့မေးခွန်းကို နားမလည်ဟု ထင်ကာ ထပ်မေးသည်။

‘ခင်ဗျား လှဝင်းတို့အိမ်ကျူရှင်မှာ ဖိုက်တဲ့ဟာလေး’

‘ကြာပါပြီ’ ထွန်းရှိန်က အကျီကောက်ဝတ်ပြီး ဒါပဲပြောကာ ထွက်သွား၏။

မရှေ့မနှောင်းတွင် ကိုပါတီအိမ်ရောက်လာ၏။ ‘ဟေ့ အောင်သူ ဆိုင်ပိတ်တာနဲ့ ဝိတ်ပဲလို့ မမနေနဲ့ ညနေကို ထမင်းစာဖိတ်တဲ့ အိမ်ရှိတယ်’

‘အမယ် တယ်ကြီးပွားနေပါလား ဘယ်အိမ်ကလဲ’

‘မနှင်းကြည်တို့အိမ်ကကွ ကုသိုလ်လုပ်တာ ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးဖိတ်ထားတယ်၊ လုပ်ကွမြန်မြန်’

‘ဟနေပါအုံး ရေချိုးပရစေအုံး’

‘ပြန်လာမှချိုးဟေ့ ကောင်လူစုံနေပြီး’

အောင်သူက ဗျာကသီပုဆိုးအကျီလဲဝတ်ပြီး ‘အဖေ သားကိုပီတာနဲ့ လိုက်သွားအုံးမယ်နော်’

‘အေး အေး မကိုမချုပ်စေနဲ့ မင်းအမေကြိုရအုံးမှာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’

ညနေအမေဈေးမှ အပြန် မီးသတ်ရှေ့မှ ကြိုပေးရအုံးမယ်၊ ညီဖြစ်သူက ကိုးတန်းရောက်နေပြီမို့ ကျူရှင်ညနေပိုင်းတက်နေရသည်။

‘အမလေး မင်းသားရယ် သွားပင်ရတယ်’ မနှင်းက အိမ်ပေါ်မှ ဆူဆူအောင် အောင်ပြောသည်။

‘မမနှင်းတို့က ခုမှကပ်ပြောတာကိုဗျ’

‘ဟိုးရှစ်လမ်းက လူတွေတောင် သိတယ်၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့ ကတစ်လမ်းနဲ့ နှစ်လမ်း၊ နင်မသိချင်လို့ နေတာ’ ‘ကဲတက်အောင်သူလာကွာ ပီတာ’ မမနှင်းယောက်ျားကို ထွန်းကြည်က သဘောကောင်းဖော် ရွေ့၏

‘ဟယ် အငယ်တွေအရင်ရောက်နေတယ် ဟား ဟား’

‘အောင်မာ တော်တော်ကြာ သူ့လက်ချည်းပဲနေမှာ’

အောင်သူ့စကားကို မိမာက ချေပလိုက်ရာ ဝိုင်းရယ်ကြ၏။ အိပ်ခန်းထရံလေးဘေး၌ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်နေသော ပြုံးရီက မျက်လွှာလေးချကာ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေသည်။

‘ကဲ လာလေ ဝိုင်းကြ’ ခြောက်ယောက်ခံကြီးတွင် လေးယောက်ဝိုင်းကြသည်။ ပီတာနှင့်

အောင်သူက မျက်နှာချင်းဆိုင် အောင်သူလက်ဝဲ၌ ကပ်လျက် ပြုံးရီထိုင်သည်။

‘စားနော် ဒါမင်္ဂလာအကြိုထမင်းပွဲဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ’ မမနှင်းက ဟင်းချိုချပေးရင်း ပြောသည်။

‘သွား မမနှင်းက ဘာမှန်းလဲမသိဘူး’
‘စားပါသူငယ်ချင်းရယ် သူ့ဖါသူ့ဘာပြောပြော မှန်တာပြောတာပဲ’
‘ဟာကွာ မိမာနော်’

အောင်သူနှင့်ကိုပိတီမရောက်ခင်လေး မမနှင်းတို့ကပြုံးရီကိုအောင်သူနှင့်စထားပြီးဖြစ်သည်။
ဒါကိုမသိသောကိုပိတီက ‘ဘယ်သူမင်္ဂလာအကြံပွဲ ဖြစ်ဖြစ် နှိပ်မှာပဲ ဟေ ဟေ’
‘ကိုပိတီနော် ဘာမိသ ညာမသိ’ ပြုံးရီကမျက်စောင်းထိုးကာလှမ်းပြောသည်။
‘နှိပ် နှိပ်ပိတီ ငါ့ မင်္ဂလာပွဲလို့သဘောထား’ ဘာရယ်မဟုတ်ပဲ အောင်သူဝင်ပြောမိသည်။

‘အာ မစားဘူး မစားတော့ဘူး’ ပြုံးရီခလေးလေးလို့စိတ်ကောက်ပြီးထသွားသည်။
မမနှင်းကအတင်းလိုက်ဆွဲပြီးပြန်ထိုင်ခိုင်းသည်။

‘ဟေဟေ မစားရင်နေ ဒို့ကတော့ တဝကြိမ်မှာများ စိတ်ကောက်တာတို့ ဘာတို့လဲလိုက်
ချော့ဘူး’ အောင်သူကသူနှင့်စထားမှန်းမသိပဲဆက်ပြော၏။

ပြုံးရီ အောင်သူကိုဆတ်ကနဲတင်းတင်းလေးကြည့်သည်။ ‘ကဲ ရော စား စား အကုန်စား’သူမ
ပန်းကန်လေးထဲမှ ထမင်းနှင့်ဟင်းလျာများအောင်သူပန်းကန်ထဲပုံထဲပြီးနောက်ဖေးထသွားသည်။

‘စားတယ် စားတယ် ဘာရမလဲကွ ဟင်းဟင်း’ အောင်သူဝက်သားဟင်းများအားအားရပါးရ
ခပ်စားသည်။မိမာ နောက်ဖေးသို့မျှော်ကြည့်ရင်းတိုးတိုးလေးပြောသည်

‘ကျနော်တို့ကခင်ဗျားနဲ့နောက်ထားတာ’
‘အုပ်’ ဓာင်သူဖားသံနှင့်အော်လိုက်၏။မမနှင်း မီးဖိုထဲမှ ပြန်ထွက်လာသည်။ မျက်နှာကမပြုံး မရီ
‘ပြုံးရီငိုနေတယ် တော့ နင်တို့ကတအားနောက်တာကိုး၊ ဟဲ အောင်သူသွားချော့လိုက်’
‘ဟာ ဟာ ဆိုင်တာ’

‘ဘာမဆိုင်ရမှာလဲ သွားနှင့်ကြောင့် နှင့်ကြောင့်’ ကိုပိတီကဂုတ်ဆွဲထုသည်။မမနှင်းကတွန်း
လွှတ်သည်။ပြုံးရီတက်အဆင်းလေးတွင် ခြေထောက်လေးချ၊လက်နှစ်ဘက်ပွတ်ငိုနေ၏။

‘ပြုံးရီ ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးသွားတာဆို’
‘ဆိုးတာပေါ့ ဘာလို့ငါ့ မင်္ဂလာဆောင်လို့ပြောလဲ’
‘ဟာ နင်ကလဲ ဘာမှန်းမသိပဲနောက်တာပဲဟာ နင်မကြိုက်ရင်မနောက်တော့ဘူး၊ လာ
ထမင်းစားရအောင်’

‘စား ဘူး’ နှုတ်ခမ်းစူပါးပေါင်းရင်း ခေါင်းခါ၏။
‘ခက်လိုက်တာဟာ ကလေးလဲ မှုတ်ဘဲနဲ့ ထဆို’
‘ဟင်အင်း ကိုယ်ဗိုက်ကိုယ်ဝအောင်စား’
‘လာပါဟယ် မမနှင်းတို့စိတ်မကောင်းဖြစ်နေဦးမယ်’
‘မစားဘူးလို့ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ’

အောင်သူထင်းကနဲစိတ်ထွက်လာသည်။ဖက်ဆေးဇလုံတွင် လက်ကိုဆေး၏။လုံချည်နှင့်
သုတ်ပြီးပြုံးရီဘေးထိုင်လိုက်သည်။ပြုံးရီကတစ်ဖက်သို့ဆတ်ကနဲတိုး၏။
‘နင် ငါ ဒေါသထွက်အောင်လုပ်နေတာလား’
‘အမယ် ဘာဆိုင်လို့လဲ ဟင်း’
‘အေး မဆိုင်လို့ နားလည်လား ဆိုင်သာဆိုင်ရင် နင့်အချိုးကိုပြောင်းပြစ်လိုက်မယ်သိရဲ့လား’

‘ဘာပြောတယ်’ ရင်ကလေးချို စူးဝင်းသောမျက်ဝန်းအစုံနှင့်အောင်သူဘက်သို့ဆောင်ဆောင် အောင်အောင်လှည့်လိုက်သည်။

မျက်နှာနှစ်ခုသည် တစ်ထွာခန့်သာဝေးကွာတော့သည်။ သနပ်ခါးနံ့၊ နှုတ်ခမ်းနီနီလေးများ အောင်သူနာဝတိုးဝင်၏။ မျက်လုံးချင်းစူးစိုက်ကြည်မိကြသည်။ နှစ်ဦးသားရင်းခုန်သံသည် အပြင်သို့ လွင့်စင်ထွက်လာ၏။ အောင်သူ၊ ပြုံးရီပုခုံးနှစ်ဖက်ကိုတင်းကနဲစွဲညှစ်သည်။ မေးကလေးမော့ရင်က လေးကော့လာသော ပြုံးရီ၏ပါးလေးကိုဒလကြမ်းနမ်းသည်။ ဘယ်ပြန် ညာပြန် နမ်းသည်။ နှုတ် ခမ်းချိုချိုလေးကိုကြာရှည်စွာစုပ်ယူသည်။ ပြုံးရီလက်သီးနုလေးများကအောင်သူ့ပေါင်ကိုထုသည်။

‘ပြွတ် ပြွတ် အင်း’

‘အလာလာ ကျွတ်ကျွတ်’ အောင်သူပေါင်ကြားကိုလက်ဝါးအုပ်ပြီးအော်၏။ ပြုံးရီအမှတ်မထင်ထုလိုက်သောလက်သီးတစ်ချက်က မာတင်းတောင်ထနေသောအောင်သူ ပစ္စည်းတဲတဲထုချမိခြင်းဖြစ်၏။

‘အိုး’ ပြုံးရီ ထပြေးသည်။ အောင်သူမထနိုင် အသက်အောင်ပြီးဖြစ်ညှစ်ဆုတ်ကိုင်ပြီးကျန်ခဲ့သည်။ ကိုပါတီဝင်လာသည်။ ‘အိုကေ သွားပြီး သူငယ်ချင်း’

‘မင်းဘွားအေ အိုကေ ဒီမှာဂွေးတက်နေပြီး’

|||||

‘မြန်မြန်လုပ်ပါပီတာရယ် ငါကြောက်လို့ပါ’

‘စိတ်ချရပါတယ် ခင်ဗျားကလဲ’

‘ဟာ ငါ အဲလို မခံတတ်ဖူးဟာ ရိုးရိုးပဲလုပ်’

ဆိုင်ပိတ်ထားသောတံခါးကိုအသာတွန်းဝင်လိုက်သောအောင်သူခြေလှမ်းများတုံ့ကနဲဖြစ်သွားသည်။ အ ရောင်းကောင်တာနောက်မှကျောက်သင်ပုန်းကြီးကြော်ငြာအနောက်အလျင်အမြန်ဝင် ကပ်ရသည်။ မမနှင့်က ဆန်အိတ်နှစ်လုံးပေါ်တွင်ကားယားကြီးပြဲထိုင်ကာ၊ ပီတာကဒူးထောက် လိုးနေကြခြင်းဖြစ်၏။ မမနှင့်၏စောက်ဖုတ်ကြီးမှာ ရောမ ဖေါင်းကားနေ၏။ ပင်လှန်ထားသော ဘရာစီယာကမိုက်ပေါ်စုပုံနေပြီး အောက်စက ဖင်အောက်တွင်ပိနေသည်။

‘စိတ်ညစ်လိုက်တာဟယ်’ မမနှင့်ကထိုင်းသွင်းပေးရင်းဘေးဘီသို့ကြည့်၏။ လူမိသွားမည်ကို စိုးရိမ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ပီတာလီးမှာမဲနက်ပြီးအမွှေးများကထူပြိန်းနေသည်။ လုံးပတ်ကြီးမှာ မြေဟောက်ကြီးအလားပြောင်တင်းနေ၏။ ပြဲလန်နေသောဒစ်ကြီးအဝ၌ တေ့မိသွားသည်။

‘မြန်မြန်လုပ်ပါပီတာရယ်’ မမနှင့်အသံမှာသိသိသာသာကြီးတုန်လှိုက်မောဟိုက်နေ၏။ ပီတာကဖင်မဲမဲကြီးကိုခပ်သာသာကြွပြီးဖိသွင်းလျက်မှတစ်ပြိုင်တည်း၊ မမနှင့်နို့ကြီးများကိုဆွဲလှန်ကာစုပ် ငလသည်။ ‘ပြွတ် ပြွတ် စွတ် ပြွတ် အု အင်’

လီးကြီးကလျော့ကနဲနိမ့်ဝင်စူးစိုက်ကျသွားသည်။ မမနှင့် ခေါင်းကိုနောက်လှန်ချလိုက်သည်။ ပါးစပ်ကိုဟ၍ ‘တအင်းအင်း’ ငြီးတွားရင်းဖင်ကြီးကို စကောဝိုင်းကြီးလှုပ်ခါယမ်းပေးနေသည်။ ပီတာကလဲအဆက်မပြတ် ဆောင့်လိုးနေရင်း နို့ကြီးများကိုစို့သည်။

‘ပြွတ် ပြွတ် စွတ် စွတ် ဖွတ် သွပ်’

စောက်ခေါင်းကြီးမှာ အတော်ကျယ်ပုံရသည်။ အရေများရွဲနစ်ပြီးကြီးမားသောကုလားလီးဝင် သွားတိုင်း အသံကျယ်ကြီးများကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်။ မမနှင့်ယောက်ျား

ကိုထွန်းကြည်မှာပန်းနာသည်ဖြစ်ပြီး မမနှင်းကိုအားရအောင်မဖြုတ်နိုင်ခဲ့ချေ။ ယခုကဲ့သို့ကုလား ပီတာ၏ကြီးမားသောလီးကြီးဝင်လိုက်တိုင်း ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင်ခံ၍ကောင်းနေဟန်တူသည်။

‘ကော့ပေး မမနှင်းရဲ့ ကော့’

‘ကော့နေတာပဲဟဲ့ သေရတော့မယ် အင်း ဟင်း ဟင်း’

‘အ အား ကောင်းလိုက်တာမမနှင်းရယ် အီး’

‘ပြုတ် စွတ် ပြုတ် ပြုတ် စွတ် ဖွတ်’

‘အ အ အမလေး ကောင်းလိုက်တာပီတာရယ် ဟင်း အား’ မမနှင်းကကော့ထိုးလိုက်။

စကော့ဝိုင်း ဝိုင်းပေးလိုက်ဖြင့် တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေသကဲ့သို့၊ ကုလားပီတာမှာလည်း အားပါးတရကြီးဆောင်ထည့်နေပေသည်။ အောင်သူရပ်နေရာ ကြော်ငြာဘုတ်အပြားအနောက်နှင့် ပေ(၂၀)ခန့်အကွာတွင်ဆန်အိတ်ကွယ်ရှိ အခြားဆန်အိတ်နှစ်လုံးကြားတွင်းလိုးနေကြခြင်းဖြစ်၏။ မမနှင်းပေါင်ကြီးကပွေးပွေးညှဉ်နှင့်ကြီးမာထည်ဝါလှ၏။ ဖင်သားကြီးများကဘေးသို့ကားထွက်နေသည်။ ကုလားပီတာ ဆောင်လိုးလိုက်တိုင်း အိကနဲ့ အိကနဲ့ပြားချပ်သွားတတ်သည်။ ဖင်ကြားတွင် ခပ်ရှည်ရှည်အမွှေးတစ်ပင်နှစ်ပင်ကထူးထူးချွန်ချွန်လာပေါက်နေသေးသည်။ မမနှင်းစအိုဝမှာရှုံ့သွား လိုက်ပြုကနဲဖြစ်သွားလိုက်ဖြင့် လှုပ်ရှားနေသည်။ ကြီးမားပေါင်းအိနေသောစောက်ဖုတ်ခုံးခုံးကြီး ပိပြားသွားသည်အထိ ပီတာအဆုံး အဆုံးထည့်သွင်းနေ၏။

‘အီး အ အီး အ အီး အ’ မမနှင်းအော်ပုံကဆန်းသည်။ ပါးစပ်ကိုစေ့ပြီး အီးကနဲ့အော် သည်။ ဆောင်ချလိုက်တိုင်းအော်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကုလား ဘုရားပွဲတွေ့နေလေပြီ။

တကယ်တမ်းဆိုလျှင်လည်း ပီတာဆိုသည်အကောင်ကမိန်းမ မရှိသေးသော်လည်းမိန်းမ ပေါင်းစုံကို ချဘူးနေသူဖြစ်သည်။ တရုတ်မ၊ ကုလားမ၊ တောသူမ သာမကတွေ့ကရာမရှောင်ကြုံရာ ဖြုတ်တတ်သူဖြစ်သည်။ သူ၏ပစ္စည်းကိုလည်းစံချိန်မီကြီးထွားသန်မာစေရန်အမြဲသနေသူဖြစ်သည်ဟိုမုန်းငေး ဆေးဆိုသည်ကလည်းဘာသုံးစွဲသလားမမေးနှင့် ထိုသို့ပြင်းထန်သောကုလားပီတာနှင့် ကလေးလေးယောက်အမေ လင်ကပန်းနာသည် မနှင်းကြည်တို့တွေ့ဆုံကြသောအခါပြင်းထန်စွာ ခုတ်မောင်းလာသောမာမရထားနှစ်စင်းအရှိန်ပြင်းပြင်းဝင်၍ထိပ်တိုက်ဆောင်မိကြသည်ထက်ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲလောင်ကျွမ်းကြ၏။

ကြီးမားပေါင်းကားနေပါသည်ဆိုသော မမနှင်းစောက်ပတ်ကြီးမှာ၊ ခံစစ်အနေအထားမှတပြား သားတိုးမလာနိုင်ရှာချေ။ ပီတာကလည်း စီမံကိန်းနှင့်မွေးမြူ၍တသသလုပ်ထားသောသူ၏ကုလား အမြောက်ကြီးဖြင့် မမနှင်းခံတပ်ကြီးအတွင်းအရှိန်ပြင်းစွာထိုး ထိုးသွင်းနေပုံမှာ ချောင်းကြည်နေ မိသော အောင်သူအဘို့ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားစွာပင် ရင်တွေပူလောင်နေ၏။

မမနှင်း ဆံပင်တွေပြေကျသည်။ ခေါင်း၌ထိုးစိုက်ထားသောပလပ်စတစ်ဘီးမှာလွင့်စင်ပြီး ဆန်ပုံးဘေးသို့ကျ၏။ ထမီမှာခါးမှပြေလျော့၍ ဘေးသို့အစုလိုက်ပုံနေသည်။ ကြီးမားအိပဲနေသော နို့ကြီးနှစ်လုံးမှာကြောက်မက်ဖွယ်ခါရမ်းလျက်၊ ပီတာ၏မဲကြုတ်ကြုတ်လက်ကြီးထဲ၌ဖြစ်ညှစ် ဆုတ်နယ်ခြင်းခံနေရသည်။ မမနှင်းအံကြိတ်ထား၏။ နှုတ်ခမ်းကိုပြတ်ထွက်မတတ်ကိုက်ထားရင်း ပါးစပ်မှ ‘တဟင်းဟင်း’ ငြီး၏။ မျက်လုံးလေးများတင်းတင်းပိတ်ထားရင်းတစ်ချက်တစ်ချက်သာ ပီတာကိုကြည့်နိုင်သည်။

မမွှေးထူထပ်စွာပေါက်နေသောပီတာခြေသလုံးနှင့်ရင်ဘတ်ကြီးများက ဖြူဖွေးသောမမနှင်း၏ ဖြူဖွေးသောအဝတ်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင်ဖိကပ်နေပုံမှာ ဝါဂွမ်းပုံကြီးပေါ်မီးသွေးခဲကြီးတင်ထား

သည်နှင့်တူလှပေသည်။ကုလား လိုးပုံလိုးနည်းကပညာပါသည်။အမောမခံ မမနှင်းဖီလင်တက်နေ မှန်းသိသည်နှင့်အသာလေးတဝက်မျှကိုမစို့တပို့လေးလိုးသွင်းသည်။မမနှင်းအားမလိုအားမရဖြစ်လာသည်။ဖင်ကြီးကိုတအားမြှောက်ကြွကာအောက်မှ မရှက်အားတော့ပဲတအားကြီးကော့ဆောင် ဆောင်လာသည်။ပါးစပ်မှလည်း ‘အား အမလေး အင်း ဟင်းဟင်း အို အား’ ဟူသော ခံစားရ သည်အကြောင်းခြင်းသင်္ကေတများကိုနှုတ်မှတဖွဖွပြီးတွားလိုက်သည်။လက်နှစ်ဖက်ကဖင်ခုထိုင်ထားသော ဆန်အိတ်ဒေါင်စွန်းနှစ်ဘက်ကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်ရင်းနောက်ပြန်ထောက်ထားရာ၊အငြိမ်မနေပဲ ခါရမ်းနေလေတော့သည်။

‘မမနှင်း အပေါ်ကလုပ်ဗျာ ကျနော်မော့ပြီး’ ပီတာကမမနှင်းအားအပေါ်မှတက်ခွခိုင်းပြီးသူက ဆန်အိတ်တစ်အိတ်ကိုကန့်လန့်ဖြတ်ကျောခင်း၍ပက်လက်အိပ်ချလိုက်၏။ ‘ပြုတ်’ ကနဲလီးကြီး ထွက်သွားကတည်းက မမနှင်းမှာမရိုးမရွဲကြီးဖြစ်ကျန်နေခဲ့လေရာ မီးလောင်ထားသောသစ်ငုတ် တိုကြီးမှာတုတ်ခိုင်လှသောအကြောများတောင်တင်းနေသည့် ပီတာလီးကြီးကိုကြည့်ကာမမနှင်း မှာငြင်းပယ်မနေတော့ပဲ လီးကြီးပေါ်သို့ ကားယားကြီးခွလိုက်လေသည်။

‘နင့်ဟာကလဲ မြင်းလီးကြီးကျနေတာပဲ ပီတာရယ်’

‘မမနှင်းကလည်း အဲဒါကကြိုက်လို့လား ဟင်း ဟင်း’

‘ကုလားနော်ဟင်း ဟို ဆပ်ပြာနဲ့နို့ဆီကိစ္စတွေသာပေါက်ကြားကုန်ရင်နင့်ကိုမုဒိမ်းမှုနဲ့စွဲမှာသိလား’

‘ပူမနေစမ်းပါနဲ့ မမနှင်းရယ်ခင်ဗျားလုပ်ထားတဲ့ဆပ်ပြာသောတ္တာနဲ့နို့ဆီတစ်သေတ္တာကိစ္စ ကျပ်ကလွဲပြီးဘယ်သူမှ မသိပါဘူး ဒါဘဲနော် တစ်လတစ်ခါတော့ခံပေးရမယ် သိလား’

‘အမေလေးတော ကျပ်လင်လုပ်ဖို့လည်းထားပါအုံး’ မမနှင်းကလီးကိုကိုင်ပြီး သူမ စောက်ဖုတ်အာအာကြီးထဲသို့တော့ပေးရင်း ငုံ့ကြည့်လျက်မှပြောလိုက်သည်။

‘သွားစမ်းပါ ခင်ဗျားယောက်ျား တစ်ချို့ထက်မပိုနိုင်ပါဘူး’

‘အံမာ နင်ကဘယ်နှစ်ချီများလုပ်ချင်သေးလို့လဲ’

‘တမောပေါ့ ဟဲ ဟဲ မမောမချင်း’

‘ပြုတ် အ အာလာလား ထောင်ထားတဲ့သစ်ငုတ်ကြီးဝင်သွားသလိုဘဲ နာလိုက်တာ’

‘မမနှင်းက ပြုန်းကနဲ ထိုင်ချလိုက်တာကိုး ပြေးပြေးချင်းသွင်းရတယ်ဗျာ တော်တော်နာလား’ ‘အီးဟီး ကွဲများသွားသလားတောင်မသိဘူးဟာဒုက္ခပဲ ရှူး ကျွတ် အင်းဟင်း စပ်လိုက်တာဟယ်’

‘ကျပ်လီးက အရင်းကြီးတယ်ဗျာ ခင်ဗျားအဆုံးအထိထိုင်ချလိုက်တော့ ကွဲသွားတာဖြစ်မှာပေါ့’

‘စိတ်ညစ်လိုက်တာ ဟင် ဟင်’

‘ဆောင် ပြေး ပြေး ဆောင် အိ အိ အိ’

‘စိတ်ညစ်လိုက်တာ’ ဟုပါးစပ်မှပြောရင်း မမနှင်းဖင်ဖြူဖြူကြီးကိုနောက်သို့ကော့ပင်ပြီးလိုးချ လိုက်ပြန်သည်။

‘ပြုတ် ဖွတ် စို့’

‘အို့အို့ မမနှင်းက ကော့ဆောင်တော့အရမ်းကောင်းပဲဗျာ’ ပီတာစကားအဆုံး၌ မမနှင်းသည် အဆက်မပြတ်ကြီးဆောင်လိုးပေးနေသည်ကို အောင်သူတွေ့နေရ၏။

အောင်သူမှာ အတော်ကံခေသူပင်ဖြစ်သည်။သူတပါးလုပ်သည်ကိုအမြဲကြည့်နေရပြီး တခါမျှမ လုပ်ဖူးသေးသဖြင့်ပီတာနှင့်မမနှင်းတို့လိုးနေပုံမှာ အောင်သူအတွက်ရင်ပူလှိုက်မောစရာကြီးဖြစ်နေရ

ပေတော့၏။ပေါင်ကြားအတွင်းဖြစ်ညှစ်ကိုင်၍ထိန်းချုပ်ထားရသည်။မကြာခဏသက်ပြင်းချရင်း
တံထွေးများလဲမြို့ချနေမိလေသည်။

မမနှင့်ဖင်ကြီးမြောက်ကြွလာလိုက် မတ်တောင်နေသောလီးမဲမဲကြီးက ‘စွတ်’ကနဲဝင်ပြီးလမ္မေး
များကစောက်ပတ်အကြားထဲနစ်ဝင်သည်အထိဖိချက်ပတ်ထားကာ အနည်းငယ်ဖိကြိပ်နဲ့သွင်းလိုက်
ပြန်ကြွလိုက်ဖြင့်ပညာပါပါကြီးလိုးပေးနေသော မမနှင့်အလိုးကိုလဲခံချင်လာ၏။သို့သော်အခြေအနေက
မပေးပီတာနှင့်မမနှင့်တို့ပထမအချိအပြီး၌ပင်အောင်သူဆိုင်အပြင်သို့ပြန်ထွက်ခဲ့ရလေသည်။

မျက်စေ့ထဲဝင် ချစ်သောပြုံးရီ၏မျက်နှာလေးကို၎င်း ကြီးမားဝင်းလက်သောတင်ပါးကြီးများနှင့်
ကျစ်လျစ်တင်းမာနေသောနို့ကြီးများကို၎င်း၊မြင်ယောင်လာကာ ပြုံးရီအားလိုးရန်ဘယ်သို့ဖန်ရမည်ကို
အကြံထုတ်ရင်းအောင်သူပြန်လာခဲ့ရလေသည်။အော် ပြုံးရီတစ်ယောက်မျက်ခုံးလှုပ်ရှားရှော့မည်။

!!

‘သူက တအားနမ်းတာဟ ငါလဲရှက်ရှက်နဲ့သူပေါင်ကိုထုတာတော့ ဘယ်ထုမိလဲသိလားမိမာ’
‘အင်း ပြောပါအုံး’

‘သူဟာကြီးတဲတဲ ထုချမိတာတော့’

‘ဟောတော့ ဒါကြောင့် ထိုင်အော်နေတာကိုး’

‘ငါလဲ သူ့မျက်နှာမကြည့်ရဲတော့ဘူးဟယ် ဒီနေ့အထိသူ့ကိုဘယ်လိုကြည့်ရမှန်းတောင်မသိဘူး’

‘အေးလေ နင်ကလဲ ထုစရာ ရှားလို့’

‘တမင်ထုတာမှမဟုတ်တာဟ သူက ငါနှုတ်ခမ်းတွေကိုစုပ်ပြီးဖီလင်တက်လာတာနေမှာပေါ့

သူဟာကြီးက ထောင်လာတာ ဟီဟီ ထုမိတာတောင်နဲသေး ဟင်းဟင်း’

‘သူဟာကြီးက အတော်ကြီးလား ဟင်’

‘သူဟာကြီးကိုင်ကြည့်တာမှမူတ်ပဲ ဘယ်သိမလဲဟ နင်သိချင်လို့လား မိမာ’

‘အို နင်ဘဲကို စာမလိပ်ပါဘူး ပြုံးရီရာစိတ်ချ’

‘အေးပါ ငါကလဲ နင်နဲ့ဖြစ်လဲခွင့်လွှတ်မှာပါ ဟာဟ’

‘သွား ဘာတွေလျှောက်ပြောမှန်းမသိဘူး’

တိုးတိုးကလေးများပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။အရောင်းကောင်တာ၌ အောင်သူ ဒေးလီးရှီ(ပ်)ငွေ
စာရင်းပစ္စည်းစာရင်းများ၊လယ်ဂျာများသွင်းနေသော်လည်းနားကတချက်တချက်ကြားနေမိသလိုလို၊နောက်
သို့လည်းလှည့်မကြည့်ရဲ၊မျက်နှာပူနေသည်။ဆိုင်လက်ကျန်ပစ္စည်းများစာရင်းကောက်ရင်း
ပြုံးရီနှင့်အမာတွတ်ထိုးနေကြခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

‘မိမာ ရေ’ အောင်သူအသံမှန်နှင့်ခေါ်သည်။ ‘ဟေ ဟေ ဟာ’ ‘လာပါအုံး ဒီနေ့ဥက္ကဋ္ဌအိမ်
နင်တို့ပါငွေသားပို့လိုက်ဟာ ကျောင်းနောက်ကျမှာစိုးလို့’ အောင်သူကငွေအရေအတွက်စာရွက်နှင့်
ငွေထုပ်ကိုအရောင်းစာပွဲပေါ် တင်ပြီးပြောသည်။

‘ဟွန်း ကျောင်းနောက်ကျမှာစိုးတာလား ဆော်နဲ့ချိန်းထားတာနောက်ကျမှာစိုးတာလားမှမသိ တာ’ ပြုံးရီ
အောင်သူကြားအောင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။သို့သော်အောင်သူဘာမှပြန်မပြောတတ်၍လှည့်မ
ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။သူ့ငါ့ကိုစကားပြောနေပါလား ဆိုသောအသံကြောင့်ရင်ထဲနွေးကနဲ
ခုန်လှိုက်သွားရသည်။

‘အောင်သူ နင်ကို ပြောနေတာကြားလား’ မိမာကချွန်ပေးသည်။

အောင်သူလှည့်မကြည့်။ ‘ပြောပါစေ မိမာရယ် ငါက ကျင်ယုံ မဟုတ်ပဲ’

‘ဘာ’ ကျင့်ယုံ ဆိုသောအမည်ကိုကြားလိုက်သောပြုံးရီကျားမလေးတစ်ကောင်လိုဟိန်း
ဟောက်ထွက်လာသည်။

‘အစကရီးစားရှိမှန်းမသိဘူးအခုတော့ဟင်းဟင်း ငါအတော်တုံးပါလားလို့ကိုယ်ဖါသာသိလာတယ်’

‘ဘာပြောတယ် အစ်ကို အစကရီးစားရှိမှန်းမသိဘူးဟုတ်လား ဘယ်သူကရီးစားရှိနေတာလဲ ဟင် ကဲ
ပြောစမ်းပါအုံး ဘယ်ကများကြားခဲ့တာတုန်း’

ခါးလေးထောက် အနားလာရပ်သောပြုံးရီကိုမကြည့်ရဲ၊အမှန်ကသူလုပ်ဇာတ်တွေခင်းနေမိခြင်း
ဖြစ်သည်။ပြုံးရီတို့လမ်းထဲမှနှုတ်ခမ်းထော်ထော်၊ကလန်ကလားနှင့်ခါးကိုင်းကိုင်းဆေးဘဲပုံစံနှင့်ဘဲတဗွေကပြုံး
ရီကိုငယ်စဉ်ကတည်းကြိပ်ပိုင်းခဲ့သည်ဆိုလား၊ဖြစ်ခဲ့သည်ဆိုလား။သည်သတင်းကို ပီတာ
ကသူ့အားမတိမကျစုံစမ်းပေးခဲ့သည်။ဒါကိုသကကျင့်ယုံနှင့်ပြုံးရီကိုအတတ်စွပ်စွဲဖြစ်၏။

‘ကိုကျင့်ယုံကိုလဲပြောပါဗျာ၊ကျနော်မသိလို့ပြစ်မှားမိတာပါ’ သူ့ဟန်ကမင်းသားရှုံးမလောက်
အောင်ကြေကွဲပြနေ၏။

‘အဲဒါ အဲဒါ အို အသိဘူး အသိဘူး’ မဟုတ်ပါဆိုသည်ကိုအပြုံးရှင်းပြချင်ပုံရသည်။သို့သော်
ဝမ်းနည်းစိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့်စကားများမဆက်နိုင်မျက်နှာကိုလက်ဝါးနှင့်အုပ်ချုပ်ချုတ်ချုတ်ပြေးထွက်သွား၏

‘နင်ကလဲ စွတ်ပြောတာပဲ အောင်သူ’

‘ငါကြားတာဘဲ မိမာ’

‘ကျင့်ယုံ ဆိုတာ ကြက်ခြံအလုပ်သမားပါဟာ အလကား နင်လုပ်ပုံက ပြုံးရီ တော်တော်ရှက် မှာ’
မိမာငွေထုတ်ကိုလွယ်အိတ်လေးထဲကောက်ထည့်သည်။မိမာကရွမ်းစိုလဲဝင်းသောမျက်လုံးအစုံ
ဖြင့်သူ့ကိုကြည့်၏။ ‘တကယ်လို့ ပြုံးရီကနင်ကိုမချစ်ဖူးဆိုရင်’

‘ဟား လွယ်လွယ်လေး’

‘နင်ဘာလုပ်မလဲ ကဲ’

‘နင်ကိုပဲ ချစ်မှာပေါ့ ဟား ဟား ဟား’

‘ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း သေနာကောင် ကဲ ကဲ’

မိမာလက်သီးလေးမှာလမ်းတွင်ရပ်တန့်ကာအောင်သူ၏ဖမ်းယူခြင်းကိုခံလိုက်ရရှာသည်။

‘ဖယ်ဟယ် လွတ် နင်မကောင်းဘူး’

‘အံမာ နင်ဘဲငါ့ကိုလာစပြီးတော့’

‘သွား နင်အလကားကောင် ငါးရဲ့နှစ်ကောင်ဖမ်းတာ’

ပြုံးရီမရှိတော့သည်နောက်ကာလကြာမြင့်စွာကမသိစိတ်များအတွင်းကိန်းအောင်းနေသောအချစ်ဝတ်မှု
ရနံ့လေးများကထုံသင်းလှိုင်ကြွယ်လာသည်။

‘ဟုတ်တယ် နင်ကိုပဲ ချစ်တော့မယ်’

‘ဟယ် အောင်သူကလဲ မတော်ပါဘူး’

‘တော်ပါတယ် လာလေစွတ်ကြည့်ရအောင်’

‘ဘာ ဘာ တွေပြောမှန်းမသိဘူး’

‘ချစ်ကြည့်ဘို့ပြောတာပါ တော်လား မတော်လား’

‘ဟေ့အေး ဟေ့အေး လွတ်ပါ ဆို’

အောင်သူရင်ခွင်အတွင်း၌ရုန်းကန်တွန်းထိုးနေရှာသောယုန်သူငယ်မလေးမိမာခင်ဗျာ ကောင်တာ
စားပွဲကိုကျောဖိကပ်ပြီး ပက်လက်ကလေးအတွန်းခံလိုက်ရသည်။

အောင်သူ အတုမြင်တော့ အတတ်သင်ပြီ ကာမအတတ်သင်ကျောင်းမတက်ပဲ ကျွမ်းကျင်နေ
လေပြီးပါးလေးကိုနမ်းနှုတ်ခမ်းလေးကိုစုပ် နှာခေါင်းချင်းမထိတထိလေးဖိပွတ်။

‘အ အိုး ဘယ်လိုလဲ အာ ဒုက္ခပဲ ဟင်’ မိမာ ဒါပဲပြီးတွားနိုင်ရှာသည်။အပိုစကားဆို၍မိမာနှုတ်
မှမထွက်၊ ပြုံးရီပြောတုံးက ‘သူဟာကြီး’ ဆိုသည်ကိုလည်းနားထဲကြားယောင်ကာရင်ခုန်မောလို့က်
နေသည်။သို့သော် မိမာ အပေါ်စားအဖြစ်မခံနိုင်၊စိတ်ကိုတင်းပြီးသူ့ကိုဆောင်ကန်သည်။ကဲမှတ်ရော၊

‘ဟာ အရမ်းပဲ ပုဆိုးကျွတ်သွားပြီး’ အောင်သူပုဆိုးက အောက်မှာစုပုံစပ်စင်းသွားသည်။မဲနက်ပွ
ယောင်းနေသောလမွှေးအုံကြီးကိုထင်းကနဲအရင်တွေ့ရ၏။

မိမာရင်တွေ တေဇောဘမ်းအလိမ်းခံရသလိုပူရှိန်းပြီးတစ်ကိုယ်လုံးချွေးတွေပျံတက်လာသည်။
သေးကွေးမာကျစ်သောနို့နှစ်လုံးလေးက ဒိတ်ကနဲ ဒိတ်ကနဲ အရှိန်ပြင်းပြင်းလှုပ်ခပ်နေသောနှလုံး
ခပ်သံကြောင့်သိသိသာသာလေး တုံကနဲ တုံကနဲဖြစ်နေ၏။ သူ့လီးထိပ်ကြီးကမိုးပေါ် သို့ပစ်မှတ်ရှာ
နေသလို တရမ်းရမ်းနှင့်လှုပ်ရမ်းနေသည်။

မိမာ အသက်ရှူရပ်သွားပလား ဟုပင်ကိုယ်ဖါသာထင်မိ၏။ဤမျှအနီးကပ်တွေ့ထိရသော
ယောက်ျားတစ်ယောက်ယလိင်အင်္ဂါကို မိမာ မမြင်ဖူး၊မျက်လုံးလေးများပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားပြီး
အောင်သူရင်ဘတ်ကို ခြောက်ခြားစွာတွန်းပြစ်လိုက်မိလေသည်။

အောင်သူနောက်သို့ခြေကားယားလက်ကားယားလန်သွား၏။ မိမာရသမျှအချိန်လေးအတွင်း၌
ရှိသမျှခွန်အားဖြင့်ဆိုအပြင်သို့ဒေရာသောပါးပြေးထွက်ခဲ့မိသည်။

ပြုံးရီတစ်ယောက်ဆိုင်အပြင်သို့ကမမ်းကတမ်းပြေးထွက်သွားသည်ကို ကွမ်းယာဆိုမှ
ကုလားမထွေးစိန်မြင်လိုက်မိ၏။ယခုမိမာတစ်ယောက် တစ္ဆေအခြောက်ခံရသူလိုမျက်လုံးပြူး ခြောက်
ခြားဟန်နှင့်ထွက်ပြေးလာပြန်သည်ကိုတွေ့ရ၏။

အဲဒီနေ့ကအဖြစ်ကိုအောင်သူပြန်တွေးမိတိုင်းမိမိ တော်တော်အသုံးမကျပါလား ဟုဒေါသဖြစ်ရသည်။
‘ဟင်း ဟင်း ခုနေများပြန်တွေ့ချင်သေးတယ်။ အပြုံးနဲ့မိမာ’



‘မင်းအရင်ဖိုက်လေ ဆော်ကြီးက တမင်လာပေးတာကွ’ ဆိုင် ညစောင့်ဒလဝမ်ကြီးဦးတုတ်မှာ
အသက်(၄၀)ခန့်ဖိုက်ရွဲရွဲနှင့် သန်မာဖြတ်လပ်သူဖြစ်သည်။နံနက်မိုးမလင်းမီ ခွဲတမ်းစာအုပ်များကို
အပေါင်ခံထားသောမှောင်ခို ဒေါ်သိန်းဆွေမှာ ဦးတုတ် မထိတထိပြောဆိုမှု၊ကိုင်တွယ်မှုများကြောင့်
ခံချင်ကြောင်းအရိပ်အယောင်များပြခဲ့သည် ဟုဦးတုတ်ကဆိုသည်။

ထိုကြောင့်အောင်သူကယနေ့ညအခေါ်ခိုင်းပြီးဒေါ်သိန်းဆွေအားဦးတုတ်ဖြုတ်ခိုင်းမည် ဟုကြံ
စည်ခဲ့မိ၏။ဒေါ်သိန်းဆွေမှာအသက်(၃၅)နှစ်ခန့်လုံးကြီးပေါက်လှ၊မော်လမြိုင်သူဖြစ်ပြီး ဖင်ကြီးမှာလဲ
သားသမီးမရပဲလင်သေဆုံးခဲ့သဖြင့်ဖြူမည်သူမရှိပဲ ကြီးချင်တိုင်းကြီးနေ၏။အချိုးကျကျလှပစွာကြီး
ထွားခြင်းမဟုတ်သော်လည်းအိပဲ အိပဲဖင်ကြီးက လိုးချင်စရာကောင်းလှသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အောင်သူကမျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုးနှင့် ‘မှောင်ခိုစာအုပ်တွေ သိမ်းပလိုက်မယ်နော်’
ဟုစွာကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်လျှင် ဒေါ်သိန်းဆွေခမှာပြာနေသည်။

‘အောင်သူကလဲဟယ် အပေါ်ကိုအရင်လုပ်ပြီးမှတခြားစာအုပ်တွေလုပ်ပါဟဲ့ ပြီးမှ နင့်ကိုငါလေ
နန်ကြီးသုတ်ဝယ်ကျွေးမယ် သိလား’ ဟုအောင်သူပုခုံးသားလေးကိုနှိုးနှိုးနှစ်လုံးဖြင့်ပွတ်ခါ ပွတ်ခါ
လဲပြောတတ်သည်။

သို့သော်အတွေ့အကြုံမရှိသောအောင်သူကစိတ်မရဲ ဦးတုတ်ကိုမြှောက်ပေးခဲ့သည်။ဦးတုတ်က
လည်းဒေါ်သိန်းဆွေ ဆပ်ပြာ၊နို့ဆီ၊ဖယောင်းတိုင်များကိုဂုန်နီအိတ်တစ်လုံးနှင့်မကုန်းမကွကြီးထည်
သွပ်နေချိန်များတွင်ဖင်နားတွင်ကပ်ရပ်၍လီးကြီးဖြင့်မကြာခဏထိုးထောက်ခါစမ်းသပ်ခဲ့၏။

‘လူကြီးနော် ဟင်း တော်တော် ထ’ ဟုသမင်လည်ပြန်ခပ်တိုးတိုးပြောတတ်သည်မှအပ
ပြဿနာမတက်ခဲ့။

‘ဒီည လာမလား မနက်ရောင်းမဲ့ပစ္စည်းခွဲတမ်းတွေအတွက် ခင်ဗျားစာအုပ်ကိုညကတည်း
ကရေးပေးထားမယ်’

‘တကယ်လား ဦးတုတ်ရဲ့ ကျမလာရဲတယ်နော်’

‘အောင်သူနဲ့ကျုပ်နှစ်ယောက်ထဲရှိမယ် လာဖြစ်အောင်လာပါ’

သို့နှင့်ဒေါ်သိန်းဆွေ သမဆိုင် အနောက် ဆန်အိတ်တွေကြားသို့သူမ၏အပေါင်ခံစာအုပ်တထပ်
နှင့်အတူည(၈)နာရီခန့်တွင်ရောက်နေပြီးဖြစ်သည်။ဦးတုတ်ကအောင်သူ့ကိုတွန်းလွှတ်၏။

‘ခင် ခင်ဗျား အရင်ဖိုက်ဗျာ ကျုပ် မရဲဘူး ဟီးဟီး’

‘မသာလေး ဒါကြောင့်နှင့် ငတ်ငတ်နေတာ ကဲငါသွားမယ်’ ဦးတုတ်ဆိုင်နောက်ခန်းသို့ဝင်သွား
သည်။အောင်သူဆန်အိတ်ပုံကြီးပေါ်သို့ကုတ်တက်ခါ ဝမ်းလျားမှောက်ပြီး အခြေအနေကိုလေ့လာ
အကဲခတ်သည်။

(၆၀)အားမီးလုံးတစ်လုံးက ဆန် အလည်တည်တည်တွင်တစ်ညလုံးထွန်းထားမြဲဖြစ်ရာမြင်
ကွင်းကကြည်လင်နေ၏။

‘အလုပ်ဖြစ်မယ်နော် မသိန်း အဲ ဟဲ ဟဲ’

‘အို စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဘယ်လောက်ဆိုတာပြောပါ ရှင်အတွက် ကျသင့်သလောက်
ကျမပေးမှာပေါ့’ ဒေါ်သိန်းဆွေက ဦးတုတ်ကိုမကြည့်ပဲ အသံအက်တက်တက်ဖြင့် မတုံ့အောင်
ထိန်းပြောနေမှန်းသိသာ၏။

‘ဟာ ကျုပ်တို့က ငွေလိုချင်တာမှမဟုတ်ပဲ ဟဲ ဟဲ’

‘ငွေမလိုချင်ဘာလဲ ရှင်းရှင်းပြောနော် ဟင်း’

‘ကျုပ်သဘောမဟုတ်ပါဘူး ဆိုင်တာဝန်ခံအောင်သူကခင်ဗျားကိုစိတ်ဝင်စားနေတာ ဟဲဟဲ’
ဦးတုတ်ကအောင်သူကိုတည်ကြက်လုပ်လိုက်လေပြီး

‘အလို ဘယ်မလဲအောင်သူ ပါးကိုချအုံးမယ်၊ကျမမွေးရင်ကျမသားလောက်ရှိတာလေးက ဟင်း’

‘အလုပ်မဖြစ်လဲ မတတ်နိုင်ဘူးလေ ကျုပ်ကကြားလူပါ’

‘အင်း ဟင်း ရှင်ပွဲစားပေါ့လေ ကဲပါ ဖြစ်တယ် လို့ပြောလိုက်စမ်းပါ။လာပစေအုံးမအေလို့လေး’
ဒေါ်သိန်းဆွေကဒူးနှစ်လုံးကိုပေါ်အောင်ထမီဆွဲလှန်လိုက်ပြီးပြင်၍ထိုင်ကာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဟန်ဖြင့်
ပြော၏။

‘ဟဲ ဟဲ ကျုပ်ကိုလဲ စေတနာထားပါနော်’

‘အော ရှင်ကပါ ဖြစ်ချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟာ မသိန်းရယ် မင်းလောက်လှတာကြီးကိုမှမလုပ်ချင် အဲ မဖြစ်ချင်ဘူးဆိုရင်အဲဒီကောင်ဟာ
ပန်းသေနလို့ပဲဖြစ်မှာပေါ့ ဟီးဟီး’

‘ဒါပဲနော် ကျမကအရှက်နဲ့လူလုပ်တာ လူသိရှင်ကြားဖြစ်ကုန်ရင် ရှင်တို့ကိုထောင်ထဲအရောက်ပို့မှာ’

‘အသိန်းရယ် ကျုပ်တို့ဘက်ကပေါက်ကြားလို့ကတော့ ခင်ဗျား တကျွန်းအထိပို့ဗျာ ဟဲဟဲဟဲ’
ဦးတုတ်လျှင်သည် စကားအဆုံး၌ ဒေါ်သိန်းဆွေဘေးဂုန်နီအိတ်ပုံကြီးပေါ်သို့ ထိုင်ချကာ ပုခုံးကို
ဖက်သည်။ကျန်လက်တဘက်က ဒူးထောင်ဖင်ချထိုင်ထားသော ဒေါ်သိန်းဆွေ စောက်ဖုတ်နေရာဆီ
တည်တည်အပေါ်သို့ထမီပေါ်မှ ခပ်ရွရွ ပွတ်လိုက်သည်။

‘လက်ကလဲ သရမ်းလိုက်တာ’ ဒေါ်သိန်းဆွေက ကတံကရီကြီးပြော၍ ဦးတုတ်လက်ကိုဆွဲယူ ပြီး
ခါထုတ်ခါ မျက်နှာလွဲပြီး ပြင်ထိုင်သည်။

‘အလုပ်စ မယ်လေ ကွယ် ဟဲဟဲ’

‘အို နေစမ်းပါအုံး’ ဒေါ်သိန်းဆွေ မတည်မငြိမ်ဖြစ်နေဟန်ရှိသည်။တံထွေးကိုမကြာခဏမြို့ချ ရင်း
ဦးတုတ်ဘေးမှခွဲပြီး ရွေ့ထိုင်၏။

‘ဒီ ဂုန်နီအိတ် ပုံပေါ်မှာ အိပ်ပါလားဟင်’ ဦးတုတ်ကလည်း လေသံလေးဖြင့် ဒေါ်သိန်းဆွေကို
ပွတ်သတ်ချော့မြူနေသည် ဒေါ်သိန်း ဒေါ်သိန်းအသားတွေတုံနေသည်။

‘ကျမပြောတယ်မှတ်ထားနော် ဟင်း’

‘အေးပါ အသိန်းရယ် ဘယ်သူမှမသိစေရပါဘူး’

ဒေါ်သိန်းဆွေက ဦးတုတ်လက်ကြီးကိုဆွဲယူလွတ်ပြစ်ခါမောဟိုက်တုံရီစွာပြောလိုက်၏။

‘ကျုပ် အရမ်းတောင်နေပြီ အသိန်းရဲ့’

‘အို အဲဒါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ တောက်’

အောင်သူမှာ မရိုးမရွကြီးဖြစ်လာသည်။ဆန်အိတ်ပုံက (၁၂)လုံးထပ် အတန်းကြီးဖြစ်၍သာ
တော်တော်၏။သို့မဟုတ်လျှင် အောင်သူလှုပ်လှုပ်ရွရွ လုပ်သည်နှင့်ပင်ပြိုကျနိုင်ပေသည်။

‘ကိုယ် မနေနိုင်တော့ဘူး အသိန်းရယ်’

‘ကျွတ် ဒုက္ခပါပဲ ကျမလဲ ဘာလိုပြောရမှန်းမသိဘူးရှင် ဟို ရှက်နေတယ်’

အောင်သူရယ်ချင်စိတ်ကိုမြို့သိပ်ထားရင်း ကြီးမားခိုင်ခန့်လှသော သမဆိုင်အောက်ဆင်များမှာ
သူတို့နှစ်ဦး နေရာရွေးရုံရှိသေး တကျိကျိ မြည်နေပြီး၊

‘မင်းလဲ အလိုးခဲဘူးတာပဲကွယ်ရှက်စရာမှတ်လို့ မင်းရှက်ရင် ထမီလှန်ပြီး မျက်စေ့သာမှိတ်နေ’

‘ဒုက္ခပါပဲရှင် ကျ ကျမ တကယ်တမ်းကျတော့မခဲဘူး ဦးတုတ်ရဲ့ ဟို အာ အဲလိုမလုပ်နဲ့’ သွားပြီ
ဒေါ်သိန်းဆွေစကားမဆုံမီ ဦးတုတ်ပုခုံးနှစ်ဖက်ကို ဖိတွန်းပြီးသူ့ကိုလုံးကြီးဖြင့် ဖိချကာ
တက်ခွလိုက်လေသည်။ဦးတုတ်တွန်းလိုက်သောအရှိန်ကြောင့်ဒေါ်သိန်းဆွေ ခြေနှစ်ဖက်မိုးပေါ်
ထောင်သွားပြီး ထမီမှာလဲ ပေါင်ရင်းအထိလှန်ပြီးဖြစ်သွား၏။

အို အိုး ဒေါ်သိန်းဆွေ စောက်ဖုတ်ကြီးကိုအောင်သူကြည့်ကာ အံ့ကြွလှုပ်သွားရ၏။အသား
ဖြူသော်လည်း စောက်ဖုတ်နှုတ်ခမ်းထူထူအမ်းအမ်းကြီးများကခပ်ညိုညိုဖြစ်နေသည်။ဖါးဂုံညှင်းကြီး
ဒေါ်ဖေါင်းနေသကဲ့သို့လည်းပွထကြွနေ၏။ဒေါ်သိန်းဆွေကထမီကိုလက်အစုံဖြင့်ဆီးစပ်အထိတင်းဆွဲဖုံးကာ
‘တဟင်း ဟင်း’ ဖြင့်ညှီးတွားစပြုသည်။

ဦးတုတ်ကလည်းပိုဆိုးကြီးကိုခေါင်းပေါ်မှကျော်၍ ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။

‘ဟာအား ဦးတုတ်ရယ် မနဲပါလားဗျာ’ အောင်သူဆန်အိတ်ပုံပေါ်ဝမ်းလျားမှောက်နေရာမှတွန်
သွားရသည်။

ဒေါ်သိန်းဆွေက ဒစ်တုံးတုံး လုံးလုံးကြီးအပဲသားနှင့် ကိုင်းခရမ်းသီးကြီးအလားနီရဲပြောင်လက်
နေသောဦးတုတ်လီးကြီးကို တချက်ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကိုပူးကပ်၍ပါးစပ်အတွင်းသို့စုသွင်း

ပြီးအားတင်ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ထားရှာသည်။မီးလုံးရောင်ဖြင့်ဝင်းလက်နေသောလီးထိပ်ကြီး က ဒေါ်သိန်းဆွေအား ရင်ခုန်မောပမ်း ခြောက်ခြားစေပြန်သည်။

‘ဝင် ဝင်ပမလားဟင် ရှင်ဟာကြီးက ဟို’

‘ကွာ လီးနဲ့စောက်ပတ်မတော်ဘူးဆိုတာရှိမလားလို့’

နှစ်ယောက်လုံးမောဟိုက်သံများနှင့်စကားပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ခြောင်းကြည့်နေသော အောင်သူကိုယ်တိုင်လည်းရင်ထဲလှိုက်၍ လှိုက်၍မောကာအာခေါင်တွေခြောက်သွော့လာ၏။မကြာ ခဏတံထွေးမြို့ချရင်တောင်နေသောလီးကိုလဲ ဆန်အိတ်နှစ်လုံးကြားသို့ထိုးပြီးဖင်ကြီးရွစ် ရွစ်ဖြင့် မနေနိုင် မထိုင်နိုင်ဖြစ်နေရသည်။

‘မြွတ် ဖွတ် မြွတ်’

‘အီး အ ဝင် သွားပြီးရှင် အရမ်းမဖိနဲ့လေ အို’ ဒေါ်သိန်းဆွေ လက်များကိုဦးတုတ်ပုခုံးနှစ်ဖက် ကိုထိန်းကိုင်ရင်း မျက်စေ့ကိုတင်းတင်းပိတ်ထားခါ လည်ပင်းလေးစောင်းပြီး နှုတ်ခမ်းကိုလျှာဖြင့် မကြာခဏယက်နေ၏။

‘မြွတ် မြွတ် စွတ် စွတ် ဖွတ် မြွတ်’

‘ဟင်း အွန့် အ ဟင် အင် အင်’

ဦးတုတ် သူ့ဗိုက်ကြီးတုံခါသွားသည်အထိ တအားဖိဆောင်၍ လိုးသည်။ဒေါ်သိန်းဆွေခြေနှစ် ချောင်းကဆောင်ချလိုက်တိုင်း ကားကနဲ ကားကနဲ ဘေးသို့ပြဲ ပြဲ ထွက်သည်။တကိုယ်လုံးခေါင်း ဘက်သို့တွန့်တွန့်ပြီး ဘီးပတ်ထားသောဆံပင်များပြေကျကုန်သည်။

‘မြွတ် မြွတ် စွတ် စွတ် မြွတ်’

‘အ အ ပြေး ပြေးလုပ်စမ်း အမဲသတ်တာကျနေတာပဲ ဟင်း’ ဒေါ်သိန်းဆွေပါးစပ်မှပြောရင်း ခေါင်းမှပြေကျသွားသောဘီးကိုဖြုတ်ယူပြီး ဆပ်ပြာသေတ္တာအလွတ်ပေါ် သို့ပစ်တင်လိုက်သည်။

ဦးတုတ်ကအဆောင်အလိုးမပြတ်ချေ။ ‘ကော့ပေးလေ အသိန်းရဲ့’

‘မကော့တတ်ဖူး တကတဲ ဖါသယ်မှတ်နေလားမသိဘူး’

ဦးတုတ်နှင့်ဒေါ်သိန်းတို့မောဟိုက်တုံရီသောလေသံကြီးများဖြင့်အပြန်အလှန်ပြောရင်းဆောင်လိုးနေကြ လရာ ဆန်အိတ်ပုံကြီးပေါ်မှအောင်သူကျင်ချောင်းကြီးမှ သွေးတဒိတ်ဒိတ်တိုးပြီး ဆီးကျင် လာသည်အထိခံစားနေရလေသည်။ ဦးတုတ်နှင့်ဒေါ်သိန်းတို့ကမူတဒင်္ဂအားဖြင့်လောကကြီးကို မေ့လျော့ထားကာ အားပါးတရကြီးဆောင်လိုးနေကြလေသည်။ အမှန်တကယ်စားသုံးသူများအတွက် အချစ်များလက်လီလက်ကားခွဲတမ်းဖြင့်ရောင်းချပေးနေပါပြီ